

שרה סלע רעייתו של הפרופסור מיכאל סלע, העוסקת כיום בגיוס-כספים עבור התיזמות הפילהרמונית, הופתעה כאשר ישבה בחברת ידידים במיסעדה, ולפתע נכנס למקום יפתח, חייל בשרות סדיר, שהוא בנה מנישואיה הראשונים לאיש "אל-על" דאז, חנוך ברוורמן. סלע, גם היא דיילת לשעבר, הציגה בגאווה את בנה החסון לפני חבריה, שמיהרו לערוך השוואות בין האם ובנה.

בגדיה. לתדהמתה הסתבר לה שכל הארונות נעלו ובגדיה האישיים נותרו באחד מהם. הבגדים שלבשה במהלך החזרה היו חושפניים מדי, והיא החליטה להחליף תלבושת ובחרה בתלבושת תימנית מקורית, שכללה מיכנסיים רקומים, טוניקה וסני רלים תואמים ויצאה לרחוב לחפש מונית, אך למזלה הרע אף נהג אחר לא עצר במשך 40

העסקן של מפא"י שהוא ממלא במחזור סאלח שבחי.

■ השחקנית יעל מילוא, המשחקת בתפקיד המזכירה ב"מחזור סאלח שבחי", נתבקשה עלי ידי הבימאי אסרם קישון להישאר באולם אחרי גמר ההצגה, לשם קבלת הנחיות לגבי תפיס קידה. אחרי ששוחחו היא ניגשה לחדר-ההלבה כדי להחליף את

חדר-הכספות של פלאטו-שרון

שמואל פלאטו-שרון, בבית-המיושם שמשמש רק בכספת הרגילה

כאשר לאדם יש מוניטין של נוכל, מוכנים לקנות כל סיפור המתפרסם עליו.

כאשר התפרסם בעיתונות ששמואל פלאטו-שרון שכח את הקומבינציה של הכספת שלו, ושהמיסטר נאלצה למרוץ אותה בעזרת פורץ מיקצועי, חשבו הכל שגם זה אחד מסיפורי פלאטו.

האמת היא שזאת לא היתה כספת רגילה, אלא חדר-כספות מיוחד, שחוקט לעורר שמירת התמונות המקוריות שהיו בבית, עלי-פי דרישת חברות-הביטוח. התמונות המקוריות של פלאטו-שרון נמכרו כבר מזמן, ועל הקירות נתלו זיכרונות שאינם מצויים בחדר-הכספות. מאז אין פלאטו שרון משתמש בחדר-הכספות, ולכן שבה את הקומבינציה. הוא משתמש אך ורק בכספת הרגילה, שבה שמר מיסמכים וחפציו-ערך. את הקומבינציה של הכספת הזו לא שבה הח"כ-לשעבר, והיא נפתחה על ידו. משנפרץ חדר-הכספות, התגלה שהוא ריק.

דקות, בגלל המראה המוזר שלה. לבסוף הצליחה להשיג מונית שתסיע אותה לביתה. במהלך הנסיעה היא הבחינה שהנהג מביט בה בעיניים מוזרות ורק כשהגיעה לביתה הבינה שכעצם חשבו אותה הנהגים למשוגעת.

■ מיכל אדר, בלונדינית תמירה וחטובה, דוגמנית ותיקה ודיילת-אוויר ותיקה באל-על, החליטה לפרוש מדרגונות ("הגיע הזמן"). אדר חיפשה לי-עצמה עניין נוסף בחיים, ונרשמה לקורס של 10 חודשים לפירסום וליחסי-ציבור, בהדרכתו של ד"ר יריב בן-אליעזר. בתום ה-קורס אמר לה בן-אליעזר שהיא ניתנה בחוש טיבעי ליחסי-ציבור, והוא ממליץ שתעסוק בכך.

■ מיכאל שושן, היחצן של חברת ארמיס העוסקת ביי-בוא אמנים זרים לארץ, הוזמן את נציגיה-התיקשורת למיפגש עם חברי תיאטרון-הבובות הממלכתי של הונגריה, הנמצאים בישראל אל בסיוור-הופעות. לאחרים מהם הוא הודיע שהאירוע יהיה בחסות שגריר הונגריה בישראל. כשי-הוכרז לו שאין בארץ שגרירות הונגרית, הוא תיקן את דבריו והסביר שמדובר בינו ג'ייניש, שהוא ראש משרד-האינטרסים של הרפובליקה העממית של הונגריה בישראל.

■ כחור שהוציאו לעיתון נות, מספרים צמר הקוסמים צ'יקי וריקי (וזהר), שהם אב ובנו. הבטחנו בעבר להעלים את מיגרל-שלום בתל-אביב, ד"ר בר שנבצר מאיתנו לעשות, עקב בעיות שלא היו תלויות בנו. אך למרות זאת, אנחנו מתכננים להעלים בקרוב מטוס אר-טנר כנמלה-התעופה בן-גוריון.

■ שחקן-התיאטרון יוסי גר-בר לקה בהתקף-לב קל, ואושפז בבית-החולים הדסה. אחרי סיד-רתי-בדיקות, הבחירו לו הרופאים שעליו להישאר באי-שפוח שבוע ימים, ולאחר מכן להתחיל באר-רתי-חיים שונה מזה שהיה מקובל עליו.

דפנה בריק, זוהר אהליאב ונעמי רון ■

אנריקו מאסיאס הזמר, בא למלון "אוויה סונסטה" בטאבה, למסיבת יום-ההולדת של משה ינוקא, נער-השעשועים הוותיק, כיום מנהל-האירועים במלון. התקליטן השמיע שיר בקצב הטנגו, והזמר אחז בידו של ינוקא.

ד"ש קר (מסיביר)

כלילות לבנים

קורותיו של אסיר-ציון ברוסיה

לפני כמה שבועות פגש הפרשן המדיני חנו קריסטל בעס-קן-חדות הוותיק, אברהם אפל. השני יים נמגשו במיפגש של אנשי חרות בתל-אביב. אפל הופתע כי שהבחין בספר שאחז קריסטל, "לילות לב-נים". זהו סיפורו הפ-חות-נדע של גנן, המתאר את תקופת מאסרו בסיביר, בת-חילת שנות ה-40.

ההקדשה
בברכה, מ. בגין

מזיב התרגשות והערצת המנהיג, הבטיח אפל לקריסטל לה-ביא לו הקדשה אישית מהמחבר, שעיקר-איש לא שזפה אותו במשך שנים. קריסטל הביט בו בחוסר-אמון, אך הפקיד בידיו את הספר.

חלפו שבועות, ומצד אפל היתה שתיקה. קריסטל כבר רשם לעצמו לרכוש עותק נוסף של "לילות לבנים", וציחקק על אמונתו של אפל במנהיגו.

ביום בהיר אחד, יום-ההשבעה של משה ארנס ומרדכי גור כשרים, נפגשו קריסטל ואפל שוב במיזנון-הכנסת.

"למה לא לקחת את הספר שלך?" התעניין אפל בטיבעיות.

"מה זאת אומרת?" תמה הפרשן.

"השארתי לך את הספר במקום שבו קבענו כבר לפני כמה שבועות..." הסביר אפל, "עם החתימה של בגין".

אז זהו: זוהי דרישת-השלום האחרונה של האיש מרחוב צמח. אמנם אין תאריך, ולא ידוע האם אפל ביקר את הכותב אישית או שהפקיד את המלאכה בידיו האמונות של קדי-שאי. בכל זאת, ד"ש.